

Juraj Kosík

Pan Juraj Kosík se narodil 2. 3. 1933 na Slovensku, v bývalém okrese Bytča. V dodnes malebném městě na pravé straně řeky Váh žilo jen kolem 3 000 obyvatel.

Jeho otec Jan byl mistrem v papírně, zatímco matka Terezia se starala o domácnost, o Juraje a jeho staršího bratra Jana. Dětství pamětníka naplňovala radost a optimismus, který ho doprovázel i v dalším životě.

První problémy v jejich životě přišly už s rozdělením Československa v roce 1939. Jurajův otec byl totiž původně Čech, zatímco matka byla Slovenka. Kvůli této skutečnosti otec přišel o práci, což byla pro rodinu významná ztráta. Naštěstí se mu nakonec podařilo sehnat zaměstnání v místní koželužně.

Když přišla druhá světová válka, Jurajovi bylo teprve šest let. Z dětské perspektivy si on, ani jeho kamarádi z vesnice neuvědomovali, co to vlastně válka je. Proto jen s obdivem sledovali německé tanky projíždějící z Polska, bavili se s vojáky, dokonce od nich dostávali kostičky lisované kávy. Ke konci války se ale dostali do přestřelky mezi Němci a slovenskými partyzány, kde byl jeden z jejich kamarádů zastřelen. Tato událost jimi hluboce otřásla. Na začátku čtyřicátých let se stali svědky vystěhování Židů z Bytče a arizace jejich majetku.

Jurajův bratr Jan se během Slovenského národního povstání rozhodl připojit k odbojářům a rodina ho dlouho marně hledala. Až do konce války, kdy se konečně zase setkali, ho rodina považovala za mrtvého.

Ve čtrnácti letech se Juraj vydal do Čech, studovat Střední průmyslovou školu textilní v Aši. Během studia našel zálibu v chemii, kterou dále studoval na VŠCHT v Praze a získal zde inženýrský titul. Chemii se pak věnoval po celou svou kariéru. Od roku 1957 pracoval v Severočeských papírnách Štětí. Této firmě, dodnes fungující pod názvem Mondi Štětí a.s., byl velkým přínosem.

Se svou budoucí manželkou Dagmar se potkali na květinovém bále v Kopidlně. Ta je dnes bohužel již po smrti, jejich vztah ale trval úctyhodných 62 let. Vychovali dva syny, Martina a Jiřího.

Už to bude skoro 20 let, co se Juraj přestěhoval do Říčan a mezi sousedy si rychle našel spoustu přátel. Dodnes z něj číší optimismus a neochvějná naděje, kterou by chtěl předat i nám.

